

A photograph of a beach at low tide. The top left corner shows the blue and green waves of the sea washing onto the shore. The rest of the image is dominated by golden-brown sand. In the lower half of the frame, there are two distinct footprints in the sand, one slightly ahead of the other, suggesting a person has just walked there. The lighting is bright, creating soft shadows and highlighting the texture of the sand.

Miljenko Stojić

STOPU PO STOPU

Miljenko Stojić • **STOPU PO STOPU**

Nakladnici
Naklada DHK HB, Mostar
Matica hrvatska, Vrgorac

Za nakladnike
Šimun Musa
Željko Primorac

Urednik
Ljubo Krmek

Recenzenti
Zdravko Kordić
Antun Lučić

Lektura i korektura
Zdenka Leženić

Tisak
FRAM-ZIRAL, Mostar

Sva prava pridržana
Miljenko Stojić

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i univerzitetska biblioteka
Bosne i Hercegovine, Sarajevo

821.163.42(497.6)-1
821.163.4(497.6)-1

STOJIĆ, Miljenko

Stopu po stopu / Miljenko Stojić.
- Mostar : Društvo hrvatskih književ-
nika Herceg Bosne ; Vrgorac : Matica
hrvatska, 2016. - 70 str. : ilustr. ; 20 cm.
- (Knjižnica Suvremenici / Društvo hr-
vatskih književnika Herceg Bosne ; knj.
130)

Životopis: str. 65-67.

ISBN 978-9958-798-83-2

COBISS.BH-ID 23206662

CIP - Katalogizacija u publikaciji
SVEUČILIŠNA KNJIŽNICA
U SPLITU

UDK 821.163.42(497.6)-1

STOJIĆ, Miljenko

Stopu po stopu / Miljenko Stojić.
- Mostar : Naklada DHK HB ; Vrgorac :
Matica hrvatska, Ogranak, 2016.

ISBN 978-953-57286-7-2

160627098

Miljenko Stojić

STOPU PO STOPU

Naklada DHK HB – Matica hrvatska
Mostar – Vrgorac
rujan 2016.

Kap blizine

SLIKE

U daljini psi povremeno laju,
vozila jure svojim putem,
kasno je ljetno popodne,
nastojim napisati pjesmu,
na drugom katu samostana.

Lipe mi domahuju kroz prozor,
u njedrima im je nemir,
borovi malo dalje planduju,
baš ih briga za sve.

Šumi vjetrić na Širokom Brijegu,
kažu da tu ga uvijek ima,
misli mi uroniše u prošlost:
određeni za odstrijel prolaze,
mučitelji nijemo škrguću zubima,
zna se tko je pobijedio,
komu se sada slavaluci dižu.

Zid ispred gimnazije šuti,
tu su neke postrojavali,
poslije im se izgubi trag,
osta samo lelujav spomen,
rijeke djece u školi,
uz bok franjevačkog zvonika.

Fra Didak Buntić zagledan stoji,
dolje grad, ovamo Brig,
bila udarila glad i bolest,
neukost i gola sila,
nesta ih uz Božju pomoć,
samo da potraje tako.

Zovu me na druženje,
još mi se pjesma piše,
mlađahan dolazih ovdje,
sad već ima puno godina,
ali osjećam da srce je isto,
gleda majku kao djevojčicu,
prstima dotiče ulazna vrata.

STARI TAJ PROFESOR

Izlazilo je sunce nad Brigom,
crveno kao ruža, meko kao vatra,
djeca su snivala svoje snove,
protkane novim spoznajama,
naizgled ih ni za što nije bilo briga.
Idila je žestoko pucala u zgradama,
borba se potmulo mirisala u zraku.

Gledao je taj stari profesor zamišljeno,
pamti ljude koji su zidali zgrade,
pamti zanesenjake koji su sve počeli...
Hoće li to ponovo biti prah i pepeo?
Hoće li crvena vojska ovuda projahati?
Znao nije, očima je sve obuhvatio,
kavicu je otišao popiti, cigaretu smotati.

Profesora više nema, samo su zgrade tu,
ni cigarete se više ne puše kao prije,
novi duh ujahao je u vrijeme,
bi to kao za oluje, kao za potresa,
mi tu, a sila na onoj tamo strani.
Profesore, kaži mi što ti se čini,
jesmo li si razbili okove, udahnuili slobodu?

Zamišljeno me gleda, vrijeme premošćuje.
Ja sam, kaže, bio nekada kao vi,
a hoćete li vi biti kao ja sada, ne znam,
ovo je jedino važno, ostalo su magle,
ako se srce ne promijeni, sve je fatamorgana.
Valjda shvatih što mi htjede blago reći
tonući polako u još jedan običan, siv dan.

PROLAZNOST

Ljeto,
crkva,
netko svira,
na glasoviru...
Ti zastaješ,
u očima ti raj,
toneš u zvukove,
žao mi te zvati,
ali vrijeme curi,
na zemlji smo,
ponijet ću nešto nota,
evo ti ih dajem,
znam da je to slabo,
samo, od srca je,
i još traje.

KAP

Pao je gust jesenji sumrak,
niz ulicu se polagano vozim,
svjetiljke mliječno razbijaju maglu,
tiho klizi vrijeme, klize misli,
lijevo i desno naziru se kuće,
kolike samo životne ispovijesti.

U središtu sam, iako sâm,
osjećam toplu Božju blizinu...
mnogo mi je toga već dano.
Stišćem upravljač...
jesam li dostojan povjerenja?

Puče kap s okolna stabla,
baš po sredini vjetrobrana.

SVE IMA SVOJU CIJENU

Ideš poznatim poljem,
uživaš u beskraju,
iz prikrajka opet misao:
hoće li sve biti...
Najradije bi to preko koljena,
ali odlučio si učiti,
staviti sve pred Boga
pa se otvoriti svakom rješenju.

Kako jednostavno, kako teško...
Zaista sve ima svoju cijenu!

Skupljaš orahe po tlu,
plašiš živahnu vjevericu,
čeka samo da odeš,
a ti čekaš vijest,
je li sve dobro bilo.

Stiže prijateljska poruka,
noć se polako spušta,
zvono otkucava početak,
ljudi se skupili na sv. misu,
pršti zajedništvo, pršti snaga.

Dobacih vjeverici orah,
zagrizoh krišku istine,
popih gutljaj snage,
dohvatih kap blizine.

JEDNOM U PROLAZU

Mimoilaze se naši kloparajući tramvaji,
gledam te kroz svoj magličasti prozor,
s onu stranu ulice, tamo prema krcatim kafićima.
Ne znam koliko ti je godina, izgleda desetak,
oči imaš širom otvorene, poput reflektora.
Život je pred tobom, znaš to i uzbuđena si.
Kad sam ti nekada davno bio vrsnik,
čini mi se da sam i ja tako mislio,
išao sam u niže razrede pučke škole,
oskudijevao tvarnim, bogatio se duhovnim.
Sada se sjećam progaženih staza,
bilo je sve u svemu dobro, da ti ispričam...
Ne, ti si otišla nekuda samosvojno naprijed,
ja, dokoni prolaznik, zapravo sanjar i lotalica,
nastavih zuriti u nova prolazna priviđenja.

OPAŽANJE

Pada polako kolovoška večer,
slušaš pomno riječi s oltara,
mrmori puk skrušeno u blizini,
bjelina te sarija omata,
skupljena si kao ptica na grani.
Opet ćeš poći u dalek svijet,
iza tebe ostaje materinsko gnijezdo,
ovo podneblje, ova crkva, ovi ljudi.

Nešto malo te poznam,
ali to je tako nebitno,
pitam se samo što te pokreće...
Na stranu uobičajeni odgovori.
Jesi li zbilja dotakla dno duše,
tamo gdje se prelazi u davanje?

Upireš pogled prema Gospi,
gledam te i nastavljam razmišljati
tko te zapravo ovdje razumije...
A sve nas je okupila molitva,
pripadnost istoj skupini.

Prošli su molitveni dani,
svi smo se nekamo razmiljeli,
iza svega ostalo je sjećanje,
upitnici koji tako blješte.

PRAH I PEPEO

Božidaru Vaceku

U mirovinu odlazi stari majstor,
čvrsto mu stišću ruku, i suza kane...
Bio je tu i tu, tada i tada, sjećate se,
stvarala se povijest, nazirali se ljepši dani.

Djelo ga je nadživjelo, svi to kažu,
koristili su se njime, gurali ga u stranu,
hvalili se kako su to dobro izveli u ta vremena,
kimale su glave kao suncokreti na sve strane.

Zavladali neki novi ljudi, neke nove spoznaje,
zaboravio se majstor, treperila njegova djela...
Sve je zaista prah i pepeo na ovoj zemlji,
ustani i upiši odlučno u njih i svoje ime.

ONI NE ODLAZE

Krešimiru Šegi

Crvena ruža bačena u zemljino krilo,
nije nikakva opera u kazalištu,
ti si samo dovršio svoj život,
naše su stope gazile hladno tlo,
službenik je uredno vršio svoj posao.

Tamo gdje si ti radio, svratio bih,
ne tako često, ipak sam bio otišao,
sjećali bismo se onih ratnih dana,
snova kako započeti ovo i ono,
dugih priča i doživljenih pobjeda,
polako, uz dim cigarete, šalicu kave.

Zrakom su danas titrale velike riječi,
mislio sam na Ljubicu, Nikicu, na tebe,
puštao se nesmiljeno radiovalovima,
brisao skrivećki suzu u krajičku oka,
jer, nemojmo plakati, dobri ljudi ne odlaze,
oni samo prelaze u vječnost, u pamćenje.

JEDNO JUTRO U VATIKANU

Silazio sam pješice, polako, s obližnjega brijega,
gledao gdje je Ilija skupljao svoje ljekovite trave,
smiješio se u bradu, jer nosio je crne naočale i kapu,
bojao se nadzornih kamera i policijskoga ispitivanja...
Danas tuda prolazim ja, a novce skuplja prosjakinja.
Još malo pa sam u Vatikanu, valjda, ne poznam granice...
neka žena zvoni i viče na mene vozeći brzo svoj bicikl,
život se zaista gužva na sve strane, a mene nije briga.

Htio sam ući u crkvu sv. Petra, s one lijeve strane
(bi mi čudno da svi izlaze, a samo ja ulazim)
čuvari mi uljudno pojašniše da je red tamo nasuprot...
Priznajem, odustao sam, ne samo zbog mnoštva stolica.

Naslonio sam se na stup kraj obeliska i prekrižio,
drugi su se fotografirali, brbljali i lijeno prolazili,
a ja sam se sjećao puno toga, naročito prijatelja,
zamišljao se u nazočnosti Božjoj i upravljao svojim životom.

Otisnuo sam se u traženje kakve zbirke pjesništva,
ulazio iz jedne knjižare u drugu, sve uzaludno,
tek mi u jednoj prstom pokazaše neke knjige u kutu:
– Znaite, nitko to ne čita – rekoše i odoše svojim putem
dopustivši mi prethodno da prebirem do mile volje.

Protjecalo je jutro u Vatikanu kao film u provincijskome kinu,
svjetlo je razbijalo tminu, ljudske su misli plovile u daljinu.

VAMA JE TO BILO NEŠTO

Valjale se teške jugoslavenske godine,
življah daleko, ali opet blizu,
pisma putovaše dugo, telefona ne bi,
sam iskušavah životnu sreću,
u zemlji vašoj, njihovoj, tko zna čijoj.

Arapski učih s mislima na Hum i Bosnu
sjećajući se Turaka, janjičara, koca...
Samo, što vi imate s njima?
Mi večeras zajedno pjevamo,
sutra ćemo se razići na sve strane.
Zar ima smisla išta vam reći na upit
je li komunizam divan, osloboditeljski?
Znam, vama je to bilo nešto,
ali razumite i mene i moj narod.

Ne znam gdje ste sada,
možda ste zaista postali komunjare
zaboravljajući moje ozbiljno lice,
možda ste izginuli ispod jeruzalemskih zidina,
kao očevi vam nekada prije na njima,
možda negdje prodajete revoluciju...
Ne znam stvarno što je s vama, prijatelji moji,
ja znam da sam preživio, udarcima unatoč,
i pišem sada neke tamo pjesme,
i ne daj Bože da sam komunjara.

Sanjao sam noćas da se penjem,
polagano, onom stazom prema Sionu,
pa onda prema dvorani posljednje večere,
odatle gledam i Getsemani i grad u vrevi,
život ide naprijed, nikoga ne čeka,
a beduin prodaje jahanje na devi.

Okrenuh se prema Maslinskoj gori,
pa još malo tamo desno,
crkvice Gospodinova plača
ljeska se u zalasku sunca.

JEDNOSTAVNO POLITIČKA

Pričaš mi nešto o Domovinskom ratu,
natučaš o ustašama, NDH i domobranima...
Teške su to teme za popodnevnu kavu,
traže se prilagodljivci, oni za novo doba,
s obrisima dosade u vodnjikavim očima.

Zato, hajdemo o bezgrješnim partizanima,
moj bi otac rekao prokletim šumljacima,
antifašizmu, saveznicima i tim glupostima,
hajdemo o rock and rollu, godini '68.
Demokracija je, ljudi! Što se durite?
Zaplešimo, stiglo je nama sunce s istoka,
što zna djed i njegova carevina,
nova su vremena, nove namisli, nove...

Nisu se vratili s križnih puteva. Pa što?
Ostavili su kosti u tamnici. Nebitno je...
Oduzimali su im posao i kruh, bez veze,
tjerali su ih u inozemstvo, lijepo putovanje.
Ma, čemu ovo dosadno nabranjanje?
Upravo još jedne popodnevne vijesti
ponovno objašnjavaju kamo, kako, kuda.
Čekaj, samo da otvorim ove svoje uši,
pretvrdo su zatvorene... Ne ide, što ja tu mogu?

VREMENA NEKA BIVŠA

Požutjele su fotografije u mom trošnom albumu,
očito je da su se nabrale puste, uzbuđljive godine.
Imena neka već sam zaboravio, lica nisam,
jer ugođaj doživljenoga stalno titra u meni,
tjera me čuvati ih i rijetko pregledavati.

Danas su pljunuli na naše generale,
tamo u Haagu, kao na Njega u Jeruzalemu.
Nevinost je tekla potocima, rijekama,
smijali su se cinično odlazeći na počinak,
posao je svršen, još samo udariti točku.

Gledam se u vojničkoj odori, našoj, hrvatskoj.,
Prolaze lica, bojišta, strepnje i nadanja...
Nosili smo tih dana prkos u umornim očima,
nismo dali da nas pregaze, u ništavilo odvedu,
pobijedili smo, zadivili svijet, njih razljutili.

Mame nas sada u stare komunističke lance,
preko medija unatrag vraćaju nam dane,
obećaju brda i doline, u uho zavodnički šapću,
bojovnici zato ponovno dižu svoj glas i stupaju,
zemlja se trese, priključuju se mlađi, odmoreniji.

Listam album, plovim događajima prošlim,
proleti nekad sjenka licem, žigne u prsima.
Nije uvijek bilo lako, moglo je možda drukčije,
odmahujem rukom jer povratka na to nema,
novi putovi, novi izazovi, nove pobjede su tu.

JESI LI SPREMAN?

Je li to tek obična tkanina,
(ta zastava s tri boje),
krpa kao i sve druge?
Samo danas po njima,
ili po onome što je ostalo od njih,
s nama u pozadini,
kao u kakvu iščašenu filmu,
nalik onom suvremenom?

Nekada si bio spreman umrijeti za nju,
pasti kao list u kasnu jesen,
negdje u kakvu blatnjavu rovu...
Samo, jesi li to više?

Priznaj, dršćeš pred nadošlom misli,
jer danas si ipak netko,
a tada si bio na početku.

Oni su nestali prije mnogo godina,
jugokomunisti su ih zatukli kao pse na putu,
onako kako su običavali činiti,
protivnik je bio otpad i ništa više
dok su sebi tepali da su novi ljudi.

Spušta se polako ljetna noć,
plam svijeća izranja iz mraka,
koračaš šljunkovitom stazom...
Jesi li spreman, jesi li..., jesi...
slijedi te uporno u stopu,
čak i onda kada pronalaziš vrata.

Puca vrijeme

SIJAČ RIJEČI

Vrijeme mi kroz prste uporno šumi,
kosa na jesen mirisati je stala,
a ja uporno sijem riječi danju i noću.
Nije mi teško, tek me nekad smisao zbuni.
Kamo padaju moji brižno uzgojeni biseri?
Hoće li ih netko primiti, možda strti?
Razumiju li ih kao i ja ili su im prijetnja?
Pitanja bezbroj, a meni je sijačem biti.

Naslućujem to u pitanju blizih,
oni drugi tek samo odmahnu rukom,
nemaju vremena, posli ih teški taru.
Tko je to vidio uzaludne stvari prebirati.

Hodam, za mnom se tragovi bijele,
još ova pregršt i za danas bit će dosta.
Kad me više ne bude, one će ostati,
budu li plodonosne, pamtit će ih.
I to je ono čega me, o Bože, strah!

Križam se, zaboravljam sve protivštine,
torba mi je o ramenu, namisao u glavi.

SVOJINA

Pod prstima mi pršti zemlja,
topla kao majka, kao kruh u zoru.
Nekad ju je otac otimao od kamena,
a ja sam je davno već napustio.
Sada sam tek malo svratio,
pritisle me te slike iz davnih dana,
i ja ovamo pripadam unatoč putovanjima,
odnjihalo me ovo nebo i ova bistrina.

Njive nemam, a malo i čega drugoga,
imam tek bijeli list papira koji me izaziva,
crno-zlatno pero što ga pronađoh u stvarima.
Ali imam i srce koje uporno kuca domaće,
pamet mu, pak, kaže da se smiri i uozbilji.
To je sve, takav nastojim zagrliti svijet,
biti djetinje dobar i lisičji lukav.

Opet ću kao i jučer zavidjeti vozaču tramvaja,
on ima ustaljene staze i ustaljeno vrijeme.
Ja trčim, kažem da moram, tamo i ovamo,
da mi, navodno, nešto važno ne promakne.
Dotle kiša uporno sipi, baš onako jesenje,
natapa zemlju, pokreće hidrocentrale,
lijepi se za život koji drhtavo u vječnost teče.

PREKO GRANICA

Mitničari su neumoljivi,
putevi su raskopani,
ali svejedno mi je to,
ja putujem danas,
baš kao i jučer,
a i sutra ću zacijelo,
unatoč svemu,
vjerujte mi.

Kratak je život,
kraći nego što mislimo,
pa darujmo se, ljudi moji,
ne bilo komu, bilo kada,
darujmo se samo onima
što razumiju blizinu,
smiraj sunca nad pučinom,
bljesak smiješka u očima.

Nenadano uhvatih ovu pjesmu,
šapnu mi je nada u grudima,
otklonih rukom poraze,
(ako su uistinu bili),
saznah tajnu putokaza,
let ptica prozračnim nebom.

DAN POSLIJE

Da, bilo je to točno jučer.
Htjedoh napisati pjesmu,
jer godina mi je pedeset,
ali prozaično rečeno:
jednostavno zaboravih.
Što je tu je,
pišem dan poslije,
bježi mi »onaj trenutak«,
ali more se i dalje biba,
tamo dolje na dragom jugu,
lađa na njemu plovi,
i opet će sve biti dobro:
more, ja, mi u prolazu.

OKVIR ZA MIHOLJICE

Proljeća prolaze kao vojnici u stroju,
miholjice, uokvirene, gledaju me sa zida.
Bilo je to tih godina zanosnih, tamo negdje...
Istina, i danas su one takve, uzmaka nema,
samo stariji smo, s više dobivenih bitaka,
a tako bi bilo lijepo drijemati u prikrajku,
sanjati o velikim stvarima i osjećati slobodu.

Mi smo korak svjetlosti u tami,
mi smo lica sretnih šetača u perivoju,
mi smo lanterna u burovitoj olujnoj noći,
jer znali smo mijesiti svakidašnjicu u toplinu,
ispružiti ruku ne bojeći se poraza,
dodavati stih po stih u čipkastu pjesmu.

Čini mi se da ne znam zboriti mudro,
ali znam gledati miholjice, žute, žute.
Još je, naime, jedno proljeće stiglo,
nastojim biti svoj, na putu u blagost,
jer zime su teške, kao kamen na prsima,
a ja sve manje za rasipanje imam vremena.

Nije ovo ispovijed, ovo je tek okvir za miholjice,
napravljen onako na brzinu, ali iz puna srca.
Objesi li ga slučajno netko na svoj zid,
ne, ništa mu ne ću šapnuti, šutjet ću,
tek ću donijeti malu, trobojnu svijeću,
da gori dan i noć, smireno i polako.

S JUGA DUNJA

Nastupa jesen,
moru mašem rukom,
prisjećam se dunje,
one dolje s juga.

Netko će mi je pokloniti,
ili ću je ubrati sam,
znam tek da će mirisati,
stavljena pokraj knjiga,
u dometu očiju,
tamo negdje pri srcu.

Neprestano isto,
iz toga crpim snagu,
jer utopli dane treba,
znati da nismo sami,
tek putnici smo,
ti, ja i oni.

KORACI BLIZINE

Ljeto je, sjediš u hladu kuće,
odnekud osjećaš korake blizine,
na stolu breskve, pune slada,
čas za utažiti ovu iskonsku žeđ.

Jedno se lijeno popodne vuče,
sjećaš se raznih soba i mjesta,
dobivenih i izgubljenih bitaka,
sve si to ti i nisi, sada i uvijek,
jedino blizina neupitnom plamti,
stopu po stopu, sjećanje po sjećanje.

Dozrelo vrijeme, kao ove breskve,
obzorje se primiče pogledu,
otvaram se blizini, najviše sada,
preživjeh rat, zablude, smiješim se.

PUCA VRIJEME

Jutro, molitva, računalo, knjige.
Podne, ručak, šetnja, rad.
Večer, vijesti, dopisivanje, počinak.

Među mojim prstima kao porculan puca vrijeme.

Nekada sam zadovoljan što i kako učinih,
nekada se pitam je li sve ovo samo igra.
Mnogo je toga tijekom dana prohujalo glavom,
a ja tek mozaik slažem, prstima svojim dječjim,
i gledam te kamenčiće što ih polako namrijeh.
Hoće li me neki od njih mrko suditi
ili ću ipak imati prijateljske odvjetnike?

Među mojim prstima kao porculan puca vrijeme.

Dajem se i prijateljima i poznanicima,
bez njih sam tek kutija bez sadržaja.
Odgonetamo svakodnevna događanja,
brinemo neke svoje male brige,
svijet ide naprijed kao da nas ne treba,
zrake života pršte i u vječnosti nestaju.

Među mojim prstima kao porculan puca vrijeme.

TOGA DANA

Jutro je i velike misli još mi prolaze glavom.
Doticali smo se Drugoga svjetskoga rata i mučeništva,
zatim komunističkih tamnica, Domovinskoga rata...,
tamo gore na simpoziju, u zanosnom zagrebačkom predjelu.
Stvarno se živi vjetrovito na ovim prelijepim prostorima,
ali što je, tu je, idemo plivati, držati glavu iznad vode.

Prenu me poziv, polako se snađoh i odazvah mu se:
Da, spreman sam, idemo na šetnju, naše je ovo vrijeme.

Na Kamenitim vratima moli negdašnja radnička klasa,
a zapravo i danas je puno toga sličnoga, osim naziva.
Mirišu, plamte svijeće, dim liže strop, zapravo visine.
Ako nemaš vjeru u sebi, sve je ovo čisti nadrealizam.
Molim se skrušeno za nove stihove pjesme blizini:
Tek se jednom živi i jednom dolazi pred tebe, Bože,
znam to i odgovaram što učiniti sa svojim životom.

Na Gornjem gradu Matoš nenapadno sjedi u perivoju,
bilo je dovoljno klupe i za nas, zahvalili smo pjesniku.
Pogled nam odluta prema Ilici, zgradama u daljini...
Hrvatska živi, Hrvatska pati, Hrvatska se raduje,
ma stotinu stvari čini... Gledam je i tražim joj bilo.
E, moj Matošu, stiglo nas tvoje vrijeme i tvoje pjesme,
znam da bi i ti htio da je drukčije, ali nije.

Još smo bezbrižno lutali zagrebačkim ulicama,
okinuli poneki snimak, onako za uspomenu,
nismo se ljutili na sat koji uporno otkucava vrijeme,
zaogrnu smo se svojim životnim ulogama i pođosmo.
Razmišljam sada o tome uz zgasnuto računalo,
naizgled tako običan dan, a vjerujte mi, nije.

I TAKO...

Pospremljena postelja,
sunce se ukazalo,
vrijeme je krenuti na posao.

I tako iz dana u dan.

Njih su ubili,
jugokomunisti, prije mnogo godina,
molim se na njihovu grobu.

I tako iz dana u dan.

Razabirem svoje misli,
smjerno se križam,
odlazim među ljude.

I tako iz dana u dan.

TVOJ I MOJ NAROD

Vani škrto proljetno sunce,
pred tobom napola dovršena kava,
uživaš u odmoru i okolini,
ovo je očito tvoj grad, tvoj narod.

Ja sam došao iz daleka,
vidim te prvi put, vjerojatno i zadnji,
i razmišljam što je tvoj narod činio momu...
Očito je da je bilo ružno i nepotrebno,
misliš li i ti tako, ne znam,
lice ti intelektualke tek marno sunce pije.

– Što misliš može li ih išta ogrijati,
njezin i moj narod? – kao da pitam oblake...
Ustajem polako, ti ostaješ, ja odlazim,
turistička razglednica utisnula se u misli,
pitanja bez odgovora stišću klijetke srca.

TI DANI

Još jedanput bacio si pogled:
murva, stara kuća, novi dom.
Žena skamenjeno stoji na pragu,
djeca joj nemirno hvataju skute,
a ti, ti slutiš dolazak slobode.

Pjevate u kamionu, onako svatovski,
u srcu vam tutnje ratni bubnjevi,
opet ste zajedno, kao prije mnogo godina.
Iskačete na prve pucnjeve, bitka počinje,
ratna se zastava leluja, leluja na vjetru.

Klinac te večeras izveo na sladoled.
Kimnuli smo ti glavom u prolazu,
znamo da se svi nisu vratili iz Oluje...
Hoće li i ovaj klinac to razumjeti?
Razgovarate prijateljski, u suton dana.

VOJNIČKE PRIČE

Nikakve glazbe tu bilo nije,
samo gradska obična birtija,
sastali se stari ratnici,
noć je, novi je dan počeo,
šume priče o tim trenutcima,
opasne, ubitačne, lomljive.

Trebalo je ostati čovjek,
tamo su bili oni, naoružani,
ovamo si bio ti, s okusom nade,
uloge tako pomno podijeljene,
kukavice bijahu u zavjetrini...
Tko će komu slomiti vrat?

Pije se crno vino, znalčki,
onako malo u dnu čaše,
odmotava se polako crna noć,
ječe škrte vojničke riječi,
došla nova vremena,
rastu neka nova djeca.

MIJENE

Pročitah nečije tuđe poticajne riječi,
nepotpisane, one što stižu elektronički,
stajao sam nad njima i polako snatrio
dok je bilo još jedno sivo, oblačno jutro.
Prepoznah i svoju žicu pa mi zasja sunce,
malo odluta kad sretoh umorna prijatelja,
život prolazi i doživljeno klizi u zaborav.

Sinoć sam opet čuo smirena ćuka,
po danu, pak, slušah raspjevane cvrčke,
vratit će se nakon kiše i hladnoće,
još im je do pjesme i veselja.

Gledam slova, mislim teške misli.
Otkopavajmo danas one iz bivšega rata,
jugokomunisti ih kao na vrpici riješit će života,
a ja bih trebao biti nježan i jak,
trebao bih biti suosjećajan i sretan.
Mogu li ja to, nepoznati piščet?
Dirnuli su mi u domovinu, u njezine ljude,
progonili ih kao bijesan pas mačku,
sada sve to nastoje prekriti zaboravom.

Pjevao je pjesnik u tamnici,
čitam mu knjigu, spašenu u dosjeu,
tada ga je progonila, sada mu svjetla obraz,
on je, pak, uvijek isti, vremena nipošto nisu.

Trljam oči, dosanjali su se neki snovi,
pjesma je pronašla moj narod i on nju.

MULTI-KULTI

Opsovali su mi te kasne večeri majku,
nazvali me zadržim nacionalistom,
zaprijetili mi ljudskim pravima i demokracijom.

Harisu ništa nije bilo jasno, kao ni Đorđu,
ispričao sam im sve u tančine, smijali su se,
kava je bila odlična, a za glazbu nismo marili.

Napali su me multi-kulti djelatnici,
a ja se sjetih bratstva i jedinstva, druga Tita,
bolje se to nekada radilo, moji drugovi i drugarice.

Padala je još jedna noć u Bosni i Hercegovini,
državi što je pretvoriše u krčmu, rekoše balkansku,
a mi samo žudimo za mirom, svatko u svome narodu.

DOK JOŠ NISMO

Sile nas na mir,
mame obećanjima,
straše kao djecu,
oni punih lisnica,
oni prazna srca,
oni slijepih očiju.

Dotle su nepokopani
naši mrtvi iz rata,
naši mrtvi iz buna,
naši mrtvi sa strelišta.

Majke kameno plaču,
očevi mrko šute,
djeca su zbunjena,
njih život čeka,
vas uporno nema.

Da, to ne dovršismo,
a sveta nam je dužnost,
zato idite, idite, idite,
ovdje vam nije mjesto.

Šapću vam to i travke,
žubore naši potočići,
pjevaju neumorno ptice,
pa poslušajte otkucaje srca,
shvatite što vam kažemo.

OTROVNO SJEME

Padaju riječi
glas
po
glas
u ljudsku povijest.

Oni o kojima se radi
sklanjaju se, bježe,
ali glasovi i riječi
uporno
cure
u
rečenice,
koje netko zaključuje točkom.

Klijanje može početi,
pojaviti se tekst
što će ga kušati pribiti
o mnoga čela i srca.

Rominja proljetna kiša,
zimsku prljavštinu spira,
mirisi u sobu ulaze,
i traju,
traju,
traju.

KRIJUMČARSKA

Noć je bila vedra, prava proljetna,
stapale su se slike i note,
on je svirao zanosno i vješto,
mi smo šutjeli i pili blizinu.

Pred očima mi slike krijumčara.
Nose duhan preko vrleti i bogaza,
kod kuće gladna usta povratak čekaju.
Čujem pucanj, dreku i psovke,
čujem i molitve, šum brzih nogu,
kovitlac života i smrti na dohvat ruke.

Ti njihovo si dijete, kao i mi ovdje,
htjeli su samo živjeti svoji na svome,
ali politika gramzljivih ne daje.
Borili su se, i tako do današnjeg dana.
Ti sada možeš u miru svirati Chopena,
ne zaboravi to kad stisnu huda vremena.

DJEČAK I SV. ANTE

Nosili smo ti kip kroz puk u procesiji,
valjda pobožno, ali svakako značajno.

Pridružio nam se bosonog, musav dječak,
s velikom plastičnom vilicom u ruci.

Prijekorno smo ga u prolazu pogledavali,
ovo je dan dostojanstva i sklada.

Ti si mu se, pak, sv. Ante, nasmiješio,
otkinuo veliki komad od kruha u ruci.

Procesija je svečano išla dalje,
molili smo se Bogu, zazivali sveca.

SUSRELI SMO SE

Ti obješen na križ,
ja obješen o život.
Bi to davnih godina.

Gledasmo se nijemo
dok plakati ne počeh.
Pogledao si me nježno.

I danas to još traje,
ne želim da prestane.
Susretosmo se jako.

Doći će

JESEN JE I KESTENI MIRIŠU

Koračam zrelo njegovim nogostupima,
gradom moga odrastanja i prolazaka.
Ne susrećem nikoga od poznatih,
a možda bih htio u dubini duše.
Ostavimo kavu za neki drugi put,
jer jesen je danas i kesteni mirišu...
Bilo je tako i prije puno, puno godina,
kroz otvorene prste cijedim prošlost,
hej, ima onoga što ostaje na dlanu.

Hvala ti, Bože, što dospjeh ovomu času,
pokretom ruke prebriši štošta drugo,
ja sam još onaj mladić zanosnih misli,
samo su one sada mudrije i teže.
Oprosti, meni se tako čini, ti prosudi,
ja ću dotle svratiti uličnom prodavaču,
raznijet ću miris jeseni, i kestenja..

Netko me staloženo gleda i smiješi se.
Je li mi pročitao misli, je li se pronašao?

RAZMRSIVANJE

Kroz prste neumoljivo curi vrijeme,
uspomene se u srce tiho slažu,
trebat će sve jednom opisivati,
znam to i ispijam piće do dna.

Šećem ulicom u gluho popodne.
Odjekuju mi koraci kamenim pločama,
nečija ih je ruka tu jednom stavila,
nečiji ih znoj obilato zalio,
ali ja moram ovuda ići, upravo sada,
netko će nekada i mojim stazama.
Kao da već nije, naslućujem u izlogu.

Zvonik se stare crkvice isprsio,
motrimo se, dva dobra stara prijatelja.
On promatra vrijeme i ljude,
ja tragam za stopama davno pobijenih,
za svojim stopama u nemirnom okružju.
Ispreplelo se bivstvovanje nekad i sad.

Bože, jesam li dostojan to razmrsivati,
pitam se i za njih i za sebe,
nečije dijete povlači me za rukav,
majka ga kori, ja ostajem sam.

DVOJNOST

Dobro znam da svakoga trenutka bivam stariji,
ali nemam namjeru zaustavljati vrijeme,
zapravo ne bi to uopće bilo dobro,
na stranu što je sve u opsegu nemogućega.

Neprestano se mlađim osjećam,
neprestano ispravljam stare grješke,
neprestano... puno je toga preda mnom.

Jedino me bune povremeni sumorni časi,
tada osjećam da sam stariji nego što jesam,
vremena kao napretek imam pa ga razbacujem,
naizgled svejedno mi je za sve, a nije,
čekaju me vani ljudi, poslovi i ja sam sebe.

Moram priznati da se i to mijenja,
naučio sam jednostavnu, sto puta čutu istinu:
Hvala ti, Bože, i za ovaj dan što tek svanuo je.
Pritom ništa ne pitam i ne prigovaram,
samo upijam Božji odgovor kroz svoju dušu,
i kako ne bih bio sretan, bio zadovoljan?!

DOTLE

Doći će i taj tren:
gledat ćemo se u lice,
ti i ja, Gospodine.

Plamtjet će tada blizina,
oči mi biti širom otvorene,
nadam se, molim se.

Tek ću je tada spoznati,
znam, bit će drukčija od ove,
ma njezina bit, punina.

Razmišljam nešto o svemu,
dok namjernici žamore,
tu ispod prozora mi.

Da, doći će i taj tren,
dotle se dajem blizini,
željenoj još u djetinjstvu.

TEK ZRAKA

To popodne stajali smo, Isuse, licem u lice,
nisam znao što učiniti ni kamo krenuti.
Vani se spremala proslava tvoga rođendana,
a ja sam se osjećao siromašan, kao i ti u jaslama.
Krhotine su mi bile u rukama, što da uradim s njima?
Tako sam htio kriknuti, stresti sve sa sebe,
nisam ovo zaslužio, nisam kriv, nisam...

Opušteno popodne meni je odisalo nemirom,
glavom mi prolažahu neuspjesi, životni teški treni.

Kad bijah najnemoćniji, pohodi me tvoja ruka,
kroz oblake, kroz drveće, kroz prozorska stakla.
Bi to sunčeva zraka, topla i jasna poput pogleda,
pade mi na ozbiljno lice, ohrabri ustreptalo srce,
sve posta drukčije, snaga se preli u postojanje.

Samo zbog ovoga isplatilo se to proći,
jedino bih htio da ja sam budem pogođen,
ali opet neka bude Tvoja volja, Oče nebeski!
Popričat ćemo o tome jednoga dana,
opet licem u lice, ali gore na nebesima.

ONE NA STRAŽI

Tu ogradu nedavno postavismo,
na pomoć ostarjelima i iznemoglina,
da tamo dolje posjete povijest,
ubijene i zapaljene franjevce.
Kolijevka je to u kojoj se odnjih prkos,
tijekom svih njihovih zlosilnih godina,
godina koje crvenilom zastidješe vrijeme.

Danas kišne kapi miluju mjesto,
objesile se o ogradu i bdiju.
Nitko ne smije oskvrnuti dogođeno,
tek se u njemu možemo progledavati,
pitati se gdje smo mi nakon svega,
čuvamo li svoje naslijeđene svetinje,
pjevamo li svoje dosanjane pjesme?

Na nebu se pojavljuje duga,
ovo je novo vrijeme, novi ljudi,
otvaram Sveto pismo i čitam.

ONA JE ŠUMJELA

Peri Borasu

Nosili su ga tog zimskog popodneva,
povorka je bila žalobna i duga,
hodili smo šuteći i razmišljajući,
jer još si mnogo mogao dati.

Molitve su otišle pred Božje lice,
a onda te stadoše spuštati u zemlju.

Ne tako davno branio si dom,
bio si u rovu, na braniku domovine,
pjesma ti ipak ne zamri na usnama.

Prenuh se kad razglasom zašumi glazba.
Prepoznah je, to je ona za moje riječi,
znaš, one o rovu, molitvi, domovini.
Spjevah je u neko popodne,
iz odlučnosti, ljubavi i poštovanja.

Šumjela je povijest tih trenutaka,
kao lahor kroz grane borova.
Ti ostaješ, mi polako odlazimo,
srest ćemo se opet jednoga dana,
tamo gore u Božjem licu.

NA DRVETU PRIBIJEN

Gledam te, pribirući se od nekih svojih misli,
još si mogao ovom zemljom stupati,
ali tebe danas nema, nebeskim jedriš poljima,
iza je ostala slika, skupina imena i prezimena,
valjda im nešto značiš, ili je sve to iz pristojnosti,
ja to ne znam, jer nismo se poznavali.

Mnogi prolaze, a ti ostaješ nijemo tu na drvetu,
pribijen, kao ono nekad Isus u Palestini,
jedino što on bijaše osobno, a ti na papiru.
Jesi li zaslužio da sad budeš kod njega?
Oprosti na upitu, ta i sebi sam ga postavio.

Vjetar se igra granama i tvojom slikom,
žurim, čovjek moj, nemam više vremena za te,
sjedam u vozilo, zeleno se svjetlo izgleda pali,
nisam uspio, prikočio sam, dijete je mirno prolazilo.

MISLIM SI NEŠTO

Umiru pjesnici,
ali njihove pjesme ostaju,
umiru ljudi,
ali njihova djela ostaju,
umiru svetci,
ali njihovo dobro ostaje.

Mislim si nešto,
gdje sam ja ovdje?

Pišem pjesme,
stvaram razna djela,
kušam biti u redu.

Jednoga dana, kažu,
izgledat će ovako:

Bog otvara veliku knjigu,
lijevo loša djela,
desno dobra djela
(možda i obrnuto),
čita polagano moje ime,
tu sam ja, i ti, i svi mi.

Toga dana

1.

Palestina putuje kroz moje misli,
spušta se popodne Velikog četvrtka,
razmišljam o vremenima i ljudima.
Bio sam tamo nekih davnih godina,
udisao mirise, borio se i živio.
Ne znam tko sam tada zaista bio:
možda Petar, možda Ivan, možda Luka,
Juda zacijelo nisam, bježao sam od toga,
taložilo se vrijeme i moje uspomene.
Tu negdje Isus se jamačno molio,
tisućljetne masline uporno svjedoče,
naprežem se čuti ih, otvoriti srce,
a one se raduju i blagošću me obdaruju.
Tog dana sve kao da je bilo protiv tebe.
Slavno si, Isuse, kročio tri godine,
bez obzira što oni to olako prebrisaše.
Prijatelji se udaljiše, kukavički smušeno,
osta ti tek nebo, put pred tobom.
I Juda ode nakon obavljena posla,
a vlast uzdahnu čilo u velikoj pobjedi.
Na posljednjoj večeri govorio si o spomenu,
nisu te razumjeli, tvoji budući svećenici.
Čak si im i noge oprao, uzalud biše,
osjetiše se tek velikima i važnima.
Spustila se noć, odveli su te slaveći,
pijetao je mogao pred zoru zakukurikati,
netko se tukao u nerazumno čelo.

2.

Posao se uobičajeno žurno dovršavao,
tamo izvan grada, u zabiti i grozi.
Prikovali su vas nemilosrdno na križ:
tebe, razbojnika i još jednog razbojnika.
Ti si bio u sredini, kao neki vođa,
i ako tebe pobijede jamačno su i njih,
znali su to svi uperenih pogleda.
Spuštam ruku gdje kažu da bio ti je križ,
ne mogu ništa dotaknuti, zabranili su,
osjećam da mi je drag onaj desni razbojnik,
da ponavljam njegove riječi i oslobađam se,
dok u zatiljku bubnja vika puka i poglavara.
Toga dana stvoren je novi svjetski poredak.
Tvoje raspršeno stado počelo se skupljati,
neki su smjelo stajali ispod križa ti,
uvjereni da nisu uzalud s tobom gubili vrijeme.
Zagrmli, vojnici i poglavari razumješe znak,
istina neki tek na trenutak, dok se utišao,
žurili su kući skriti se i sve zaboraviti.
Tvoje tijelo bi predano prijateljima i zemlji,
ona ga uze u krilo i stade umilno njihati,
snivaj, snivaj dijete, što ti učiniše, moj Stvoritelju,
odjekivala je ta pjesma oblikujući povijest.

3.

Tišina je pala svud oko nas,
Bog nam je u grobu, čemu smijeh?
Ali, znali smo da se nešto ima zbiti,
proljeće je mirisalo cvijećem,
probudio se život i ispunio nam oči,
treba samo otvoriti uplašeno srce,
da bi zagrgoljio izvor i napravio oazu.
Kad budem jednog dana putovao k tebi,
dočekaj me na mostu prijelaza, Isuse,
bit će me sram mojih pogriješaka, ali oprosti,
zaboravimo prašnjavu zemlju i namisli krive.
Znam da si pobijedio smrt i ušao u legendu,
tog dana odstranio si nam mreine s očiju.
Najbolje da ti jednostavno rekнем hvala,
sve drugo je privid lijepih riječi i osjećaja.
Dok budemo slušali hvalospjev uskrsnoj svijeci,
molit ćemo se i da svi naši dođu pred tvoje lice,
zajedno smo nekada hodili i pomagali se,
sada si im ostao samo ti i nitko više.
Djeca će zagledati jaja, luk, kruh i šunku u košari,
svećenik će izgovarati uobičajene molitve,
nastavlja se život ovamo dolje,
a oganj koji ne izgorijeva razbija tminu,
zna se tko je alfa i omega, silni vođa.

4.

Lijepo odijelo, kravata, ulaštene cipele,
Uskrs je, ljudi moji, danas se slavi.
Da, zaboravih, još širok osmijeh k tome,
pa vrijeme može stati i pjesma se početi.
Djeca pozorno motre i neprestano uče,
snatre da ovo će jednoga dana biti njihov svijet.
Crkvena zvona veselo bruje, čuješ li ih,
ljudi idu na misu, svome se Bogu mole,
mir se spustio na zemlju i ona zadovoljno diše.
A nije bilo lako doći do ovih dana,
čujem kako povijest škripi, teče, pada,
o mom se i tvom narodu radi, ne zaboravi,
ne reci da ti je svejedno, ne odmahni rukom,
jer se danas ovdje ustvari o tebi radi.
Sjeti se da Bog je zaustavio more.
Toga dana dosanjali smo slobodu.
Zato smjerno stojim pred tobom, o Bože,
želim ti zahvaliti, reći ti da ćemo zajedno ići.
Znam, bit će još puno vjetrova i uzburkanih mora,
ali čemu briga, strah i izgubljenost u očima?
Ruka je tvoja čvrsta i putovi su tvoji široki,
evo gazim uzdignuta čela da me svi vide,
zajedno možemo promijeniti svijet, zgrijati ga,
ja gorostas, ja siromašni mali mrav u travi.

Životopis

Miljenko Stojić suvremeni je hrvatski književnik, novinar i franjevac rođen 1. lipnja 1960. u Dragičini kod Međugorja. Pučku školu pohađao je na Čerinu, Franjevačku klasičnu gimnaziju u Visokom, studij filozofije i teologije u Zagrebu, Sarajevu i Jeruzalemu te magistrirao kršćansku duhovnost u Rimu.

Djeluje kao župni vikar, odgojitelj bogoslova i sjemeništaraca, voditelj mladih, vojni dušobrižnik u Domovinskom ratu, tajnik Hercegovačke franjevačke provincije. Godine 1993. pokreće Informativni centar »Mir« Međugorje, a 1997. i Radiopostaju »Mir« Međugorje te ih kao ravnatelj i predsjednik Upravnog vijeća dugo razvija (do 2005.). Pokreće i vodi agenciju MIRIAM. Idejni je začetnik HIK-a '04, HIZ-a u BiH te povjerenstava za uređivanje i obilježavanje grobišta iz Drugoga svjetskog rata i poraća po općinama u Herceg Bosni. Dopredsjednik je Komisije HBK i BK BiH za hrvatski martirologij. Koordinator je Središta HSK za istraživanje zločina nad Hrvatima, kao i dopredsjednik Odjela HNS-a BiH za Drugi svjetski i Domovinski rat. Trenutno je vicepostulator postupka mučeništva »Fra Leo Petrović i 65 subrača« te kolumnist i član uredništva portala *hrsvijet.net*.

Piše pjesme, ogleda, djela za djecu, kratke priče, aforizme, književnu kritiku, stručne i novinarske članke, uređuje knjige te prevodi. Zastupljen je u različitim antologijama, a uvršten je i u čitanke i lektiru hrvatskog naroda u BiH. Prevođen je na više jezika te nagrađivan.

Član je više udruga: DHK, DHK HB, HDZU, Matice hrvatske, dopredsjednik HIZ-a u BiH...

Surađuje u različitim medijima.

Pokreće i samostalno radi internetske stranice (*medjugorje.hr*, *miljenko.info*, *franjevci.info*, *hik04.info*, *hizbih.info*, *pobijeni.info*, *franjevci-siroki-brijeg.info*, *hsk-srediste.info*).

Opširnije o njegovu životu i radu može se doznati na stranica portala *miljenko.info*.

Djela

PJESME: *Unatoč svemu* (Naša ognjišta, Tomislavgrad, 1994.); *Pjesma blizini* (Ceres, Zagreb, 1995.); *Kaplja* (Ziral, Mostar - Zagreb, 1997.); *Sirovi blues* (Ziral, Mostar - Zagreb, 2001.); *Golgote glas* (DHK HB - Matica hrvatska, Mostar - Čitluk, 2002.); *Dobro jutro, kolonijo* (DHK HB - Dan, Mostar - Zagreb, 2006.); *Sto-pama mira* (Informativni centar »Mir« Međugorje - K. Krešimir, Međugorje - Zagreb, 2009.); *Kapaju sjene* (DHK HB - K. Krešimir, Mostar - Zagreb, 2010.)

Izabrane pjesme: Prijatelji (Naklada Jurčić, Zagreb, 2000.)

KRATKE PRIČE: *Ne dirajte bijelog labuda* (FRAM-ZIRAL - Naklada K. Krešimir, Mostar - Zagreb, 2005.); *Propetlje* (DHK HB - Matica hrvatska, Mostar - Vrgorac, 2014.)

OGLEDI: *Ta vremena* (K. Krešimir, Zagreb, 1995.); *Paljenje svijeće* (ICMM, Međugorje, 1998.); *Raspretavanje vatre* (ICMM, Međugorje, 2001.); *Rijeka* (ICMM, Međugorje, 2002.); *S druge strane* (Naklada K. Krešimir - Matica hrvatska, Zagreb - Čitluk, 2011.); *Halo, ovdje Herceg Bosna*, (Naklada Bošković - HRsvijet - Gral; Split - München - Zagreb, 2012.); *Niz mitnicu*, (Matica hrvatska - HRsvijet; Vrgorac - München - Čitluk, 2014.); *Podno križa*, (Matica hrvatska, Čitluk - Vrgorac, 2015.)

SLIKOVNICE: *Čudesni dani; Moj molitvenik; Priča o Suzanni; Kraljica Mira* (Miljenko Stojić - Krešimir Šego, Anđeli moji, ICMM, Međugorje, 1999.); *Ivan pod križem* (ICMM - Cvitak, Međugorje, 2001.)

ROMANI: *Računalko* (DHK HB – FRAM-ZIRAL – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.); *Mirkove priče* (Cvitak – Alfa, Međugorje – Zagreb, 2010.); *Did Jozo* (Gral Široki – Cvitak – Matica hrvatska, Zagreb – Međugorje – Čitluk, 2013.)

KRITIKA: *Riječ po riječ* (Naklada DHK HB – Dan, Mostar – Zagreb, 2007.)

PRIJEVODI: *Sa svetom Klarom* (Vijeće franjevačkih zajednica, Zagreb, 1993.); *S onu stranu side* (Cenacolo, Saluzzo, 1999.); *Razgovori svetaca na Trgu sv. Petra* (Ziral, Mostar – Zagreb, 2001.)

MULTIMEDIJA: *Svetište Kraljice Mira* (ICMM, Međugorje, 2000.)

KAZALO

Kap blizine

SLIKE	7
STARI TAJ PROFESOR.....	9
PROLAZNOST	10
KAP	11
SVE IMA SVOJU CIJENU	12
JEDNOM U PROLAZU	13
OPAŽANJE	14
PRAH I PEPEO	15
ONI NE ODLAZE	16
JEDNO JUTRO U VATIKANU	17
VAMA JE TO BILO NEŠTO.....	18
JEDNOSTAVNO POLITIČKA	20
VREMENA NEKA BIVŠA.....	21
JESI LI SPREMAN?	22

Puca vrijeme

SIJAČ RIJEČI	25
SVOJINA	26
PREKO GRANICA	27
DAN POSLIJE	28
OKVIR ZA MIHOLJICE	29
S JUGA DUNJA.....	30
KORACI BLIZINE.....	31
PUCA VRIJEME.....	32
TOGA DANA.....	33
I TAKO.....	35
TVOJ I MOJ NAROD	36

TI DANI.....	37
VOJNIČKE PRIČE	38
MIJENE.....	39
MULTI-KULTI.....	40
DOK JOŠ NISMO	41
OTROVNO SJEME	42
KRIJUMČARSKA.....	43
DJEČAK I SV. ANTE.....	44
SUSRELI SMO SE.....	45

Doći će

JESEN JE I KESTENI MIRIŠU	49
RAZMRSIVANJE.....	50
DVOJNOST	51
DOTLE	52
TEK ZRAKA.....	53
ONE NA STRAŽI	54
ONA JE ŠUMJELA	55
NA DRVETU PRIBIJEN.....	56
MISLIM SI NEŠTO	57

Toga dana

1.	61
2.	62
3.	63
4.	64

Životopis.....	65
----------------	----

Naklada DHK HB
130

120. **Miljenka Koštro**
Biti Viktor
121. **Joso Živković**
Tišina raspadanja
122. **Ljubo Krmek**
Morine
123. **Ivan Šarolić**
Kolajna od rubina
124. **Silvestar Ištuk**
Gladnici i gladni
125. **Zdravko Kordić**
Šumovi vremena III
126. **Ivan Sivrić**
Knjiga o knjigama
127. **Zoran Jurišić**
Knjiga od očaja
128. **Mijo Tokić**
Moj kam
129. **Ljubo Krmek**
Iz humske zemlje II

Nakladnici

Naklada DHK HB
Trg hrvatskih velikana b. b.
88 000 Mostar
tel.:/faks: (036) 324-432
e-adresa: info@dhkhb.org
internet: www.dhkhb.org

Matica hrvatska
Tina Ujevića 8
21 276 Vrgorac
tel.: (021) 680-046
faks: (021) 674-012
e-adresa: gks@vrgorac.hr

Za nakladnike
Šimun Musa
Željko Primorac

Oblikovanje i računalni slog
FRAM-ZIRAL, Mostar

Tiskano u Mostaru mjeseca rujna 2016.

Tisak
FRAM-ZIRAL

Pero Miljenka Stojića je suvremeno. Njegovo je pjesništvo-misaono moćno. Dođe kao nit vodilja prosvjetljenja u povijesnu preplitanju i razmr-sivosti pojedinačnih sudbina i sudbine cijeloga jednoga naroda.

Kako vrijeme odmiče, u svom stvaranju proniče još dublje u neprobojne, šutljive i silom zato-mljene povijesne usude fragmentarno ih do-tičući. Iako nas njegovo pisanje ponekad zna zavarati kao da je riječ o trenutnoj zbilji, ono je metafizički, naime, stalno u opomeni.

Privlači nas sarkastičan prizvuk njegova slova. Stoga čitatelji rado uzimaju u ruke ono što piše, i ne samo u pjesništvu, proničući tako u trag svjetlosti koja promiče ispred naših očiju...

ISBN 978-9958-798-83-2

9 789958 798832

ISBN 978-953-57286-7-2

9 789535 728672

Cijena: 10 KM; 40 Kn

www.miljenko.info